
Slibuji ti, Annabelle

Muži z vesnice přinesli další nosítka s raněnými a vojáci, kteří byli schopní dojít sami, usedli na podlahu a trpělivě čekali na ošetření. Annabelle brzy zjistila, že mají nedostatek lůžek. „Musíte postavit nosítka na chodbě. Jen mezi nimi udělejte mezeru, ať se dá procházet,“ prohodila k pomocníkům cestou k dalšímu pacientovi.

„Annabelle?“

Strnula v půli kroku. Otočila se k zarostlému muži a srdce se jí rozbušilo. Etienna, vyhublého a zestárlého útrapami málem nepoznala. „Etienne? Jsi raněný?“ vyhrkla.

Zavrtěl hlavou. „Henri. Chytil dvě kulky.“

Annabelle vykřikla leknutím. Poklekla vedle nosítek a vztáhla třesoucí se ruku k tělu zabalenému v příkrývkách. Henriho umazaná tvář byla popelavě šedá, pulz měl nepravidelný a zrychlený, k tomu vysokou horečku. Odhrnula příkrývky. Košile pod bandáží byla nasáklá krví.

„Pokoušel se někdo ty kulky vyjmout?“ ptala se naléhavě, když odstraňovala obvazy a objevila hlubokou ránu.

„Jedna prošla měkkou tkání ven, druhá je příliš hluboko. Nezemře, vid’?“

„Pokud bude záležet na mně, tak ne,“ zamumlala. Prohlížela ránu. „Dali mu morfium?“

„V ambulanci cestou sem.“

„Doktore Beechame,“ křikla Annabelle na druhý konec místnosti. „Tenhle pacient musí okamžitě na operační sál.“ Pak se podívala na Etienna. „Pomoz mi s nosítky. Tamhle do té místnosti,“ kývla hlavou k operačnímu sálu.

Nosítka byla těžká, ale podařilo se jim Henriho umístit na operační stůl pod baldachýn z plachet. Annabelle rozsvítila všechna světla a začala pacientovi stříhat košili a stahovat ji z těla. Přitom k němu něžně promlouvala, ačkoli si byla vědoma, že ji neslyší.

Rána byla teď zcela odhalená, jen doktor nikde. „Doktore Beechame,“ zaječela Annabelle, „potřebuju vás tady!“ Začala čistit ránu a její okolí od prachu a vytahovat zbylá vlákna látky. To se už Beecham objevil ve dveřích a zle se mračil.

„Vyprošuju si –“

„Je mi to jedno,“ nenechala ho rozrušená Annabelle dokončit větu, „tenhle muž potřebuje ošetřit, než se rána zanítí.“

Doktor si prohlédl ránu. „Musí počkat, máme naléhavější případy,“ zabrblal.

„Ne, nepočká. Je to Henri-Pascal, můj snoubenec. A jestli nevytáhnete tu kulku vy, udělám to sama.“

Beecham překvapeně zvedl obočí a založil ruce na hrudi. „Tak do toho. Máte dostatečnou praxi.“

Annabelle na něho nevěřičně zírala. Pravda, tuhle operaci prováděla nesčetněkrát, jenže teď jde o Henriho! Kdyby zemřel její vinou, nikdy by si to neodpustila. „Já... Já...“

„Už vám spadl hřebínek?“ Lékař se posměšně uchechl. „Odstupte, sestro, a jděte ošetřovat ostatní pacienty.“

„Ale –“

„Jste nervózní a příliš osobně zaujatá. Pošlete mi Cybil... A toho si odvedte,“ kývl hlavou k Etiennovi. „A oba už zmizte.“

Annabelle běžela vyhledat Cybil a ještě jednu ošetřovatelku a poslala je asistovat doktoru Beechamovi. Pak se obrátila k pobledlému Etiennovi. „Beecham bývá občas arogantní, ale jinak je machr,“ řekla na obranu lékaře.

„Dostane se z toho, vid, Belle? Do rána musím vrátit nákladák na velitelství, ale než odjedu, potřebuju vědět, jak na tom Henri je.“

„To se dozvíme, až ho doktor odoperuje,“ položila mu Annabelle konejšivě ruku na rameno. „Nestarej se, Etienne, Henri je v dobrých rukou.“ Vtom postřehla, že se Marge snaží zklidnit pacienta, který v deliriu rozhazoval rukama. „Musím pracovat, Etienne. Uvidíme se později.“

Annabelle pomohla Marge utišit blouznícího vojáka, vrhla úzkostný pohled ke dveřím operačního sálu a odběhla vyčistit ránu ve stehně, která vypadala hůř než ve skutečnosti byla, a znovu ji ovázala. Zrovna dokončila práci, když se dveře sálu otevřely a Cybil s doktorem vynášeli nosítka.

„Přežije,“ zabručel Beecham. „Kulka našťestí uvízla ve svalu a neroztříštila kost. Další prošla čistě ven. Dal jsem mu něco proti infekci. Postarejte se, aby měl dostatek tekutin, a nezapomínejte, že máte na starosti těžší případy,“ neopomenul dodat.

Annabelle ta poznámka vehnala krev do tváře. Obrátila se k lůžku, kam mezitím ošetřovatelky Henriho uložily. Už měl trochu živější barvu a silnější pulz. Věděla, že ji doktor Beecham pozoruje, a tak odhrnula snoubenci vlasy z čela, políbila ho na čelo a odevzdala ho do péče Sal Piperové. Ta mu svlékne oděv a omyje ho.

Během následujících dvou hodin odoperovali nejvážnější případy, zašili a zabandážovali menší zranění. Dvacet mužů až na občasné zasténání relativně klidně spalo a dva na pokraji smrti byli odvezeni do rohu místnosti, za provizorní zástěnu, aby měli soukromí. Jedna ošetřovatelka s nimi zůstane až do konce.

Annabelle prošla po špičkách místností a zastavila se u Henriho lůžka. Díky morfiu spal hlubokým spánkem, dýchal pravidelněji a horečka klesla. Vzala ho za ruku a přitiskla si ji na srdce. „Díkybohu, že jsi v bezpečí, láska,“ zašeptala. „Spi klidně, já za tebou za chvíli přijdu.“

Pak zvolna vyšla na chodbu, kde leželo na nosítkách sedm zemřelých. Budou pohřbeni hned za chladného rozbřesku za plotem kostela. Emanuel vyrobil z olivového dřeva kříže a vyřezal na nich jména vojáků.

K smrti vyčerpaná vyšla Annabelle nejistým krokem do vlažné noci. Zvedla zrak k obloze poseté zářícími hvězdami; doteky lehkého vánku na nahých pažích působily jako osvěžující balzám. Byla však tak unavená, že i ve stoje zavírala oči.

„Máš toho dost, že?“ vynořil se Etienne ze stínu. „Posaď se na chvíli.“

Nemusel ji přemlouvat, doslova klesla na lavičku. „Spí. Určitě se uzdraví,“ prohodila při zapalování cigarety, „ale chvíli si ve špitále poleží.“

„Já vím. Zašel jsem se na něho podívat a mluvil jsem s lékařem,“ řekl Etienne a s pobaveným úsměvem se podíval na cigaretu v Annabellině ruce. „Jak vidím, taky jsi neodolala.“

„Tady kouříme všichni,“ konstatovala věčně. „Udrží nás to v bdělém stavu a necítíme hlad... Bože! Byla jsem v jednom kole a úplně jsem zapomněla, že dnes máme konečně pořádnou večeři!“

„Byla výborná a něco jsme ti nechali,“ žertoval Etienne.

„Díkybohu!“

„Musím jet, Annabelle. Odvádíte tady všichni záslužnou práci.“

„Je to naše profese,“ pokrčila Annabelle rameny.

Stáli proti sobě a Etienne si rozpačité pohrával s čepicí v ruce. „Díky za to, cos udělala pro Henriho,“ řekl téměř ostýchavě. „Netušil jsem, že se dokážeš tak rozparádit.“

Annabelle se rozesmála. „Normálně nejsem tak hrubá a panovačná, ale za výjimečných okolností...“

Etienne ji vzal za ruku a vtiskl do dlaně polibek. „Jsi vzácná žena, Belle. Henri měl velké štěstí.“ Zadíval se jí upřeně do očí a pak beze slova odešel.

Annabelle Etiennovo chování zaskočilo. Dívala se za ním, a když uslyšela, že vůz nastartoval, popošla o pár kroků, aby ho viděla odjíždět. Etienne byl ten nejzáhadnější muž, jakého kdy potkala. Dokázal se chvástat svými úspěchy, bezostyšně flirtovat; uměl se chovat s nenucenou sofistikovaností a současně být zábavný a vtipný; za poslední měsíce projevil odvahu a odhodlanost svému cíli i přátelství s Henrim. Před chvílí však odhalil citovější a jemnější stránku povahy a tušila, že takto ho zná jen málokdo. Poprvé za dobu, co ho zná, ho obdivuje a má ho upřímně ráda.

Křeče v prázdném žaludku Annabelle připomněly, že od snídaně nejedla. Přestala rozjímat o Etiennovi a po několika týdnech si šla konečně pochutnat na pořádném jídle.